

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ШТА СВЕ ПРАКТИКУЈУ ЛОПОВИ

II. Лажна имена

Једна од највећих тешкоћа за полицијског и судског чиновника састоји се у лажним именима, која злочинци узимају. Кома су год познате те тешкоће и последице, које могу услед тога произићи, не ће се ни најмање зачудити, кад кажемо, да је предлагано, да се сваком један пут кажњеном злочинцу или у опште сваком човеку на видном месту испише име и порекло писменима, која се не даду избрисати и која при исписивању не би причињавала ни најмањег бола. Али пошто нема изгледа, да ће се тај смели предлог икада остварити, онда морамо потражити друга средства, да би могли изићи у сусрет оним немилим случајевима, кад нам се натура сумња, да се нека сумњива индивидуа лажним именом послужила. Вредно је проучавати овакве људе, пошто ће ретко ко из шале или због каквог малог истуна узети лажно име.

Узроци, за што то по неки чини, могу се у опште свести на то, да је то неки одбегли притвореник, или да је морао бегати због неког тешког злочина, или пак, да претпоставља, да се под звучним отменим именима башкари по свету на рачун лаковерних људи. Код једне и исте индивидуе могу бити удружена оба, па чак и сва три поменута узрока. Само се по себи разуме да нема средства, да се до правог имена ког човека дође каквом методом, али ипак се може (а то није реткост, као што се чини) обилазним путевима утврдити идентичност појединог лица, само ако нас не мрзи, да се мало промучимо.

Пре свега ваља нам се уверити, да ли дотично лице има какву исправу. Ако је има, онда је треба најпре пажљиво прегледати, да није цела или делимиче фалсификована. Покаже ли се да је цела фалсификат или да су у њој фалсификовани: име и други главни податци, онда ваља поступити, као да и нема никакве исправе. Само онде, где би се показало да потпис власти, која је издала исправу, није фалсификован, могло би можда бити упутно, обратити се на њу с питањем, коме је управо издала путну исправу. Можда ће се тако од онога, коме је исправа издата, моћи дознати, како је и на који начин нестало му те исправе или у чије је руке из његових прешла.

Само се по себи разуме да „опис личности“ у исправу треба строго упоредити с имаоцем исправе: висину, стас, косу ит.д., а најбоље ће још бити да се сумњива личност с помоћу стручњака подвргне испиту из онога, што јој је у исправу означено као занимање. Тим начином може се бар дознати, да ли дотични ту своју исправу употребљава правно, као што он тврди.

Како се има поступити, да се сазна право име неког лица, оцениће се према приликама. Ту највећу улогу игра време. Веома је практично, да такве личности пустимо, да колико је могућно више и опширније причају.

Таква лица су већином доста путовала и много видела. Доста пута испадне нам за руком, навести их да нам приповедају о својим путовањима и доживљајима, само ако умемо да њихову сујету ангажујемо. Такав човек већином прича да се родио на каквој лађи, међу Циганима, на неком путу или иначе на какав авантуристички начин, за тим је дошао у неку групу комедијаша, мечкара, циркусија и с њима лутао по

свету. За тим се најмио код целебџија или коњарских трговца као чувар, био је и на мору и тамо је служио као ђурмурија, паракувар ит.д. Лађа је имала неко индиферентно име („Плут“, „Нептун“, „Св. Марија“, „Венеција“ ит.д.) и капетан је или већ умро, или је у Америци остао, или је био врло неуредан човек, који је рђаво водио своје забелешке, тек свакако не може се утврдити, да ли је приповедач био тамо у служби.

Сва та приповедања узму се на протокол, или што је још боље, стенографишу се, али тако да то приповедач не опази. У причање поступно уђе и по која искра истине: најпре описивања земаља и људи, које је одиста видео, за тим његови односи према њима, на послетку успомене из његовог ранијег живота. Кад се његова саопштавања испрпе, иследник ће прекинути саслушање, па се што је могуће тачније, извештавати о оним местима, приликама и односима, о којима је дотични у свом описивању пута говорио. На првом саслушању ваља гледати, да дотични што више описује свој пут, те ће тако његови податци бити много тачнији. На тај начин сазнаћемо много више истинитог, те ћемо можда моћи створити комбинацију о његовом занимању, пореклу, родбини и другим приликама. Међу тим по његовом говору и дијалекту моћи ћемо отприлике одредити одакле је.

Примера ради да наведемо један догађај, како нам га прича чувени немачки криминалиста Ханс Грос:

„Ја сам био казнени судија у једној малој варошици, близу које се налази једна чувена светска бања. Једног јутра пораним тамо на коњу неким службеним послом и свршим свој задатак. Али ми коњ беше путом изгубио потковицу, а пошто ковач, једини који је био у тој околини, не беше код куће, морадох до неко доба после подне остати ту у бањи. Ту беше председник општине и царски инспектор бање, стари аристократа и бивши коњички официр, који се тога места примио да му лакше време пролази. Беше то веома пријатан, паметан и дружеван човек. У друштву тог дивног старог човека проведох тај дан, и он ми скрену пажњу на једну чудну личност, која се већ од дуже времена у бањи бави. Био је то крупан, доста симпатичан човек, кицошки обучен. Могао се видети свуда, где има каквог забављања, веома се радо мешао у тамошња најбоља друштва, није изгледао болестан, и лудо је трошио новац. Звао се барон фон Ф... из Хановера.

„Овај младић изгледа ми нешто сумњив“ рече мој пратилац, који је много држао до „репутације“ бање, и причао ми је много што шта о њему. Оба смо се заинтересовали за њ, те решисмо да га то после подне посматрамо. Пратили смо га кроз парк, ишли за њим у курсалон, у ресторацију и кафану и посматрали његово чудно држање. Највише је падало у очи његово трошење новаца. Изгледаше као да он не ужива у томе да нешто купи, већ само да дречи кеју. По томе ћете увек познати необразована човека, који је без зноја дошао до новаца, те им не зна праву вредност, који их је дакле добио на олак начин, украо их, наследио ит.п., а пре тога патио се и скомрачно. Таквим људима је, може се рећи, главни циљ: да расипају новац.

Даље јако је падало у очи, да се предмет нашег посматрања изlišно а често и наметљиво истицао као племић, али да је поред све своје веселости и распуштености непрестано нешто презао и зебао, као да је осећао неку несигурност.

Све то било је тако карактеристично а при том и занимљиво, да смо га ми све с већом вољом посматрали и на послетку дошли до закључка, да тај човек, по свој прилици, расипа наслеђено имање свог и сувише штедљивог оца, и да је, можда, да би се боље провео, узео какво звучно аристократско име.

Већ бејаш ту ствар са свим сметнуо с ума, кад „барон фон Ф.“ изиде преда ме у пратњи једног жандарма. Тај жандарм дозвољавао је, да се тај Ф. у последње време много и на велико коцка, те му је затражио исправу. Барон фон Ф. одговорио је да „људи његовог положаја“ немају обичај носити са собом исправе, сурово и дрско је опремио жандарма а за тим је сутра дан хтео да одпутује. Тај тако нагао одлазак учинио се жандарму сумњив, те га је притворио и предао суду. Мени се то жандармово енергично испуњавање дужности није свиђало, пошто на престана питања притвореног, какво је зло учинио, писам умео ништа да одговорим. Он се истина понашао учтиво, али ражљућен у највећој мери, што се тако рђаво с њим поступило, непрестано је имао у устима посланство, пред којим љу морати да одговарам и које ће ми доста нашкодити ит.д.

На послетку се почесмо лепо разговарати. Његов отац је, рече, био хановерански спахија, његова породица пореклом је непосредно од Хајнриха Левена. После анексије његова се породица иселила из Хановера а он од тада непрестано предузима велика путовања. Све је он то испричао природно и основано, говорио је, у колико сам ја могао оценити, правим хановеранским дијалектом и понашао се врло пристojно. У мени је побудила сумњу само та околност, што ми не хте казати никога, на кога бих се могао обратити телеграфским питањем о личности барона фон Ф. Он би, рече, пропао у земљу од стида, кад би његовим високим сродницима и познаницима дошло какво питање од власти о њему; то би му упропастило целу будућност ит.д. У скоро се мора увидети, да је потпуно невин; он више воли и да у затвору лежи, но да се ма коме телеграфшише.

То ми се није свиђало, те га упитах, како изгледа грб његове породице. Снебивајући се рече он: озго један шлем, доле штит, наоколо „арабеске“ и врло много злата и сребра. О сликама на грбу, драгоценостима на шлему, боји покривача ит.д. није могао на сва питања ништа да рекне. Да један „легитимиста“, који је са својим краљем домовину оставио, не познаје свој сопствени грб, то је био најбољи доказ за мене да ме је тај човек лагао, те за то реших, да га не пуштам. Одмах узмем „Алманах баронских домована“ и у њему видим, да постоји баронска породица фон Ф., али барон Ото фон Ф., као што је мој притвореник себе називао, не беше ту. Многи његови искази о појединим члановима породице слагали су се, али већи део беше нетачан. Сад сам био сигуран, те ти га оставим у затвору, поред све његове вице и претње с посланством. Али шта да се сад ради? Доказано је да је лагао и да се неистинитим именом послужио, али није имао никакве теже кривице, која би мој поступак оправдавала.

После дужег размишљања паде ми на ум, да у тој варијанти живи један стари стругар из Мекленбурга. Позвах њега, те у његовом присуству поведох подужки разговор с мојим притвореником. Добри Мекленбуржанин био је мишљења, да тај човек истина говори хановерским дијалектом, али да га он ипак сматра за Хамбуржанина. Одмах су послате фотографије, описи ит.д. у Хамбург, Хановер, Бремен, Линебург, Олденбург ит.д., и после недељу дана добисмо вест, да се тај човек зове Ото Х., да је гостионичар у близини Хамбурга, и да га дражђанске власти траже због убиства и велике покрађе вредних хартија.

(наставиће се).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(наставак)

Пресуде код општинских судова

III. за раскинуће уговора о закупу.

а. Тужба. Дао сам под закуп моју кућу у овдашњој варијанти постојећу, Петру Матејевићу, сарачу овдашњем, од Ми-

трова до Ђурђевог дана, с том погодбом, да ми условљену закупну цену од по тридесет динара месечно, уредно сваког месеца плаћа.

За доказ о оваком уговору подносим оригиналну обавезу Петрову, која служи као уговор о закупу.

Закупац Петар већ трећи месец није испунио своју обавезу, јер ми кирију условљену не плаћа. За то га тужим томе суду и тражим да га суд осуди, да ми тромесечну кирију, за месеце новембар и децембар прошле и јануар ове године, рачунајући месечно по 30 динара, свега 90 динара плати, и да га пресудом својом присили, да се из мога имања као неуредан платиша исели, да ми накнади плаћену суду таксу и на име спорних трошкова 20 динара.

Оснoв тужбе дуг од кирије и раскинуће уговора о закупу. Вредност тражбине 90 динара.

Докази, исправа.

8. фебруара 1898. г.

Уб.

Марко Ристић
бакалин.

Исправна гласи:

Г. Марку Ристићу, бакалину оvd.

Узео сам под закуп вашу кућу, постојећу у Немањиној улици, у којој има: две собе, предсобље, кухиња, подрум и шупа за смештај ствари, са ценом од по 30 динара месечно, с том обавезом, да месечну кирију свакога месеца уредно плаћам.

Кућа је у потпуно исправном стању, какву сам је дужан по истеку рока закупу и предати.

Закуп траје од Митрова дана ове до Ђурђевог дана идуће године.

22. октобра 1897. год.

Уб.

Петар Матејевић,
сарач.

Рађено у суду општине уиске
10. фебруара 1898. године.

б. Белешка по спору

Марка Ристића, бакалица оvd.

Противу

Петра Матејевића, сарача.

Због дуга од кирије и раскинуће уговора о закупу.

Вредност спора 90 динара.

Доказ писмена исправа.

Судили су:

Председник суда

А. Перић.

Судије:

М. Јовановић

Ст. Павић.

Бележио деловођа:

А. Арсић.

На данашње рочиште дошле су обе парничне стране, па тужилац овласти да га заступа М. Матић, овдаш., а тужени Н. Тадића.

Прописна такса од по 1 динар у таксеним маркама наплаћена је, уписнута на акту и прописно уништена.

Парничне стране нису се могле изравнати.

Заступник тужиоца оста у свему при тужби, с тим, да му тужени и за овај месец фебруар кирију од 30 динара плати, пошто је у њега ушао и он исти стан у половини месеца не може ником издати, а тиме би са месечном киријом био оштећен. Тражи да се тужени из стана као неуредан платиша исели, јер нема довољно гаранције за закупну цену, када је се овако упустио.

Тражи на име спорних трошкова 20 динара.

Заступник туженога рече: мој властодавац доиста је погодио са тужиоцем закуп, како се у тужби наводи, са условом да се месечна кирија уредно плаћа, како и исправа, која је у тужби, гласи, но тужилац није испунио уговор како треба, јер му је шупу предао и неисправном стању, тако, да је није могао употребити, поред тога, на подруму су врата таква, да исти и нема никаква затвора. Више пута, одмах у почетку говорио је његов властодавац тужиоцу, да ово у ред доведе, но он то није учинио, зато је био принуђен да сам оправку изврши. Ова оправка износи суму од 60 динара, по рачунима које овде прилаже. Да је овако у ствари доказаће сведоци, Милан Јовановић, пиљар и Димитрије Јовановић, обућар. Моли

суд да ово рочиште одложи и друго одреди, на које да се позову сведоци на које се позива.

Заступник тужиоца рече: изговори туженога не вреде, пити могу имати законог ослоња. Тужени не пориче своју исправу, уговор о закупу, признаје условљену цену, а признаје и дуг за који се тужи. Изговарају да је имање примио неисправно нема места, код јасног и изричног признања у својеручној исправи, да је закупа добро примио у потпуно исправном стању. Код овакве исправе нема места испиту сведока. Моли суд да овај спор по доказима пресуди и његовом властодавцу даде задовољења, како се неби и даље штетио.

в Судски разлоги.

Одгађању рочишта нема места, пошто се сведоцима не може побити важност исправе.

Поднетом исправом коју је тужилац за доказ поднео, а и тужени је и пред судом за своју признао, тужилац је потпуно доказао уговор о закупу. Из ове исправе види се да је имање туженом предато у исправном стању, даље да је уговорено плаћање кирије месечно. На данашњем рочишту утврђено је да тужени није одговарао својој обавези, дакле да је неуредан платиша.

Све ово суд ценећи, а узевши у обзир и имовно стање туженога, који не даје довољно гаранције за тачну наплату кирије, када би се иста и даље гомилама, нашао је, да је тужилац у праву и за то на основу § 6. и 13. грађ. поступка судског, као надлежан

Пресуђује:

Да се уговор о закупу раскине и да је се тужени дужан из закупног тужиоцевог добра иселити до 1. марта ове год.

Тужени да плати тужиоцу 120 динара на име кирије за месеце новембар и децембар прошле године и јануар и фебруар ове године. Да му накнади плаћену таксу у 5·20 динара и на име спорних трошкова четири динара.

Пресуда је одмах јавно саопштена парничарима.

Од суда општине упске 10. фебруара 1898. год. СМ 720. Уб.

Председник суда:

А. Перић.

Судије:

М. Јовановић

Ст. Павић.

Деловођа:

А. Арсић.

NB. Заведи белешку са пресуђењем у протокол суђења.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

9. ЈЕДНО ПИСМЕ КАО ДЕТЕКТИВ.*)

Име: грађица Марзенска са ћерком.

Пратња: послуга.

Место становања: Л.

Задржавање: неодређено.

Тако је гласила једна пријавна листа између осталих листа важнијих личности, које беху данас допутовале. Грађица Марзенска — име ми се не чини непознато. Прелистам свој бележник и видех, да се не варам. Пре три године, грађица је у једној врло деликатној породичној ствари затражила на-

*) У прошлом броју на овом месту, а под натписом: 8. Сардински Врач, погрешно је на два три места у тексту отштампано: комаре Лучија, у разговору између Лучије и Анете, већ треба да стоји: Комаро Лучијо, као италијанско име жене са српским наставцима петого надежа. За тим, код речи Комаро, где је она први пут поменута, треба да дође под звездом при дну ово објашњење: Комара је италијанска реч (Comare), која управо значи кума, а по неким италијанским крајевима придаје се правом женском имену као неко пријатељско рођакање, и онда ово *Комаро Лучијо* јесте што и *Кума-Лучијо*.

Већи број примерака никако није ни донео ово објашњење, а мањи, кад је изостављање примећено, донео је, али опет погрешкама исказањено.

Све је ово испало погрешно превиђањем од стране коректора, у хитњи.

Моле се читаоци, да, према овоме, сами учине поменуте исправке.

Ур,

ших полицијских услуга. Мени је поверено да извидим што треба и то ми беше прилика за веома интересно познанство са овом, и ако годинама прилично измаклом, ипак још лепом и трезвеном госпођом, реда племићскога. За то ми је и остало врло живо сећање на грађицу Марзенску. Изненађено гледах у свој бележник. Са свим тако, ту стајаше име Марзенска, а пријавна листа беше попуњена са: грађица Марзенска. Да то нису две различне личности? Узех схематизам племића. У њему беше забележено само име Марзенски; грађовске линије Марзенски не беше ту. Мора бити, дакле, да пријава гостионичарева није тачна, да у овом случају није рађено према строгој полицијској наредби, по којој сами гости хотела имају лично испунити пријавну листу. Ствар ме интересоваше, за то позовем полицијског агента одељења за хотеле, коме беше поверено да пази на хотел Х. Како је био час дневних рапората, агенат је био ту.

— Из хотела Х. пријављена је данас нека грађица Марзенска са ћерком?

— Јесте. Висока госпођа и кћи јој дошли су брзим возом јутрос у седам сати, с једном дворкињом и ливрејисаним слугом.

— Ко је испунио пријавну листу.

— Сама госпођа. Ја сам се десио баш у портировој соби, кад је гостионичарски момак донео пријавну листу. И рукопис као да је женски.

Имао је право. Рукопис је показивао женску, али и неизвежбану у писању, руку. Може бити дворкиња је пријаву написала? То би могло објаснити и неисправност имена.

— Јесте ли ви видели грађицу?

— Јесам, прилично стара дама, ниског стаса, проседеле косе.

А, то није грађица Марзенски, коју сам ја познао и чији ми лик још јасно стоји пред очима. Она је витка, импозантна стаса, смеђе косе. Ово мора да је, дакле, нека са свим друга личност, нека грађица Марзенска, коју — племићски схематизам не познаје!

— Припазите, а да не падне у очи, на ову госпођу и достављајте ми све, што од важности приметите односно ње, заповедих ја полицијском агенту и оставих на страну пријавну листу.

* * *

Сутра дан, пре подне, јави ми се полицијски агенат опет на рапорт.

— Доносите ли што ново о грађици Марзенској?

— По заповести. Грађица је овамо дошла, да уреди са удабом своје кћери Олге за барона Волфганга С—бург.

— За сина барона Родериха С—бург?

— Да, за сина.

Име барона С—бург било ми је познато, али не и његова личност. Ово беше појмљиво. Барон С—бург становаше у планини, у замку, пола дана далеко од наше вароши, одакле годинама није долазио, нити кога тамо примао. За то му је друштво дало име „пустињик“.

— А је ли и барон С—бург овде?

— Наравно, и отац и син. Они су још јуче, праћени неким елегантним господином, по изгледу из туђине, посетили госпођу грађицу и код ње пробавили неколико сати. После подне, доцкан, господа су ишла нашем првом јувелиру Р., код кога је барон Родерих С—бург изабрао накит, у вредности десет хиљада форината, за заручницу младу грађицу Марзенску, наредивши јувелиру, да га данас у подне однесе и преда грађици.

Грађици Марзенској, чије сам име узалуд тражио у схематизму племића? Изгледаше ми са свим, да нису чиста посла.

— А који је то странац, што је пратио барона С—бурга?

— Имена му не могадох дознати, само чух да га барон Родерих С—бург, кад пролажаху поред портирове ложе, зове маркизом.

— Добро. Идите опет одмах у хотел Х. и не пуштајте из очију грађицу Марзенску и послугу јој. Даља упуства очекиваћете тамо. Замолите, узгред, јувелира Р., да се потруди, по једном врло хитном послу, доћи овде к мени!

Марзенски — Марзенски, баш ме веома занима сличност ових имена, све о томе мислим. Још једном претурих списак племићских имена, али резултат опет негативан. Грађица Марзенска доиста је имала кћер Олгу, али је више од године дана

како је ова умрла, и грађица Марзенска хоће сад да уда своју кћер Олгу. Каква ретка игра случаја у обе графовске породице, чија имена разликују се само једним писменом! Да ли ће што расветлити извештај, који сам још јуче телеграфски тражио од полицијске дирекције у Л.?

Кад јувелир Р. изађе пред мене, потврди ми потпуне податке полицијског агента. Оба барона С—бург, праћена неким трећим господином, чије име звони као страни те га се сада не може сетити, била су јуче у сутон у његовој радњи, изабрали су један врло леп накит од десет хиљада форината и, ради сигурности јувелира, оставили му упутницу на банку Н., чија је солидност изван сумње. Данас у подне деловоћа јувелиров има да преда накит грађици Марзенској у хотелу Х.

— Да ли се не бисте устезали, г. Р., да у овоме мени дате улогу свога деловоће? упитах јувелира, као да се на један пут нечем присетих.

Јувелир ме погледа зачуђено.

— Ви, госп. комесару? Говорите ли збиља или се само шалите?

— Са свим озбиљно. За што, то је службена тајна. Будите сугурни, да се немате плашити злоупотребе свога поверења. У осталом можете дати да ме прати један од ваших момака из радње.

— Ипак нећете веровати, г. комесару....

— Да вам накит у мојим рукама није довољно сигуран? При свем том искуство казује, да јувелири у својим пословима не умеју бити довољно смотрени. Тим је боља ова мера за моје смерове. У 11½ сати представићу вам се као ваш нови деловоћа радње. Је ли свршено? По себи се разуме, најстроже ћутање!

— Жеља полиције мора ми бити заповест. Ја лично очекиваћу вас, госп. комесару.

* * *

Мало пре 12 сати бејаш ја у хотелу Х. са једним момком из радње јувелира Р. Ту заповедих полицијском агенту да узме скрињицу са украсом и место момка јувелирова пође са мном грађици Марзенској. Грађица имаћаше три собе у првом спрату. Дворкиња нас пријави и ми бесмо одмах примљени. Један јако избријани служитељ, у господској ливреји, чије подмукло и узверено лице падаше у очи, отвори нам врата за салон. Видех како на мене и пратиоца ми баци поглед неког изненађења, и приметих, да се одмах, док ми праг прелажасмо, обрати дворкињи са неким питањем.

Грађица Марзенска већ ме чекаше у салону. То беше омалена, доста корпулентна и нешто чудно одевена дама, преко педесет година стара, лица са свим округла, са кога два ситна ока с нескривеном жудњом погледаше величанствени украс, који узех из скрињице у рукама мојега пратиоца.

— Долазите од јувелира Р. — ах, врло лепо — Олга, ходи, ту је твој заручнички дар, који ти је јуче обећао барон С—бург.

Румено плава девојка, у летњој јасно плавој хаљини, дође брзо из побочне собе и као да беше веома изненађена лепотом накита, више него што би то требало очекивати од једне даме ранга грађице Марзенске.

— Ах, како красно сија и трепери, дајте ми....

— Пардон, али господар ми је нарочито наредио, да накит предам у руке само грађице-матере Марзенске.

— Грађица-мати Марзенска сам ја, примети с поносом старија дама.

— Грађица Марзенска из Л.?

— Тако је, из Л.; тамо су моја добра.

— А је ли тамо и г. граф Марзенски?

— Господине, шта вам даје права да то питате?

— Основана сумња, да у вама гледам пред собом једну варалицу, госпођо. У Л. постоји заиста граф Марзенски, али не Марзенски.

— Марзенски или Марзенски, то вам може бити све једно; ваше је само да ми предате накит, са којим вас је послао ваш господар.

— Никако то. Мој налог гласи, на жалост, друкче. Г. полицијски агенте, ухапсите ову даму.

Она викну и крену се, као да би хтела на мене да јурне и накит истргне.

— Нечувено! Шта вам даје права на то, господине?
— Моје службено својство, у коме сам као полицијски комесар, и овај телеграм полицијске дирекције у Л., који тврди, да се права грађица Марзенска сада у Л. налази, те по томе тобожња грађица Марзенска ће бити велика варалица.

* * *

И у ствари тако је било. Ухватили смо добар лов. Оба барона С—бург била су у великој опасности, да постану жртвом једне међународне лупешке дружине. Барон Родерих С—бург дао се завести једним новинарским огласом, којим се посредовало за удадбу »једне веома имућне аристократкиње« за каквог младог племића, те је о томе ступио у преписку с неким мнимим маркизом Сераљио у П. Како барон-отац С—бург, због свог усамљеничког живота дотадањег, савршено не познаваше женски свет, ово му се учини као најбољи пут, да своје већ одраслом сину, који је био умно нешто ограничен, нађе жену према реду његову и у исто време да жељеним миразом помогне се у својим финансијским неприликама, које му могадоше бити опасне. За тај циљ он је маркизу Сераљио, који је био умољен да води преговоре са грађицом Марзенском, већ више стотина форината у напред дао, а после тих преговора јуче се састао овде са грађицом и по потпису брачног уговора између сина му и грађице Олге, која је имала да добије мираза триста хиљада форината, одмах је, по савету маркиза Сераљио, набавио заручнички дар у вредности десет хиљада форината. Већто скројени план лупежима би са свим и испао за руком, да се лице, коме је поверена улога грађице, а које је једном већ било кажњено као варалица и чију идентичност лако могадосмо утврдити по фотографији нашег албума злочинаца, није из непажње јавило као грађица Марзенски место Марценски.

Она још и сада испашта своју казну поред своје тобожње кћери у женском казненом заводу. И маркиз Сераљио, један под најразличнијим именима озлоглашени варалица, кога нам је испало за руком пронаћи и ухапсити још истог дана, дели исти судбину. Само слуге, у кога је побудила сумњу моја или полицијског агента појава код грађице, беше, заједно са »дворкињом«, нестало и остадоше непронађени.

Случај је у своје време изазвао дивљење, и хапшење дружине варалица штампала је обележила као срећну мајсторију полиције. Да се за успех имало благодарити баш само једном писмену као детективу, знали смо, наравно, само ми од струке.

ГДЕ ЈЕ ЛЕШ?

(НАСТАВАК)

Није ни опазио, како, наслоњен рукама на плот, посматра један човек час њега а час стоку. Тај човек беше повишок, плавих бркова, са весом затуреним по врх чела. Изгледаше, као да се за тренут беше занео у посматрање гојних волова,

— Ех, рече газда Павле, баш »вајн« грла... Неће их, вала, бити на целом вашару оваквих...

— И неће газда, рече непознати.

Павле се окрену.

— А ко си ти, брате?

— Ја сам из »банско«...

— Е?

— Јес!

— А где си пошао?

— Па знаш, калаузим тако трговцима.

— Калаузиш?

— Ја.

— Море, па мени баш треба један калауз! Знаш, хоћу стоку да гоним на вашар у Д. а одатле идем у К. да пазарим тамо мршавију, па да је до јесени угојим, а онда опет на вашар још у Пешту.

— Вала, за тај посао од мене нећеш наћи бољег!

— Уврати се амо до мене, па да се наредимо ка' људи.

Непознати уђе у авлију.

Павле га уведе у кућу...

Брзо се погодише. Даће му Павле до Митрова дана пет дуката, три пара опанака и педесет ока чисте шенице.

— А како се зовеш? упита га Павле.

— Лазо Мргодић.

— Тако? Е, па, Лазо, ноћас ћеш путовати са стоком у Д., а знаш посао? Буди вредан и добар, па ти неће код мене ништа валити....

— Немај бриге, газда! Чуваћу твоје ка' и моје. Па онда, знаш, ја ти знам стоку купити ка' мало који. И познајем оне крајеве ка' да сам тамо и рођен... Што моје око „ошацује“ то слободно води!... Море, „калауз“ сам ја, да ми нема равна. Видићеш...

На томе се свршило.

Лазо се налазио код стоке. Спремао се ноћас да путује на вашар у Д... Газда Павле кренуће се један дан доцније. Таман ће о вашару бити тамо...

И јес Лазо био вредан.

По вечери привеже опанке; узе добру дреновачу па изгна волове из авлије. Павле га је донекле испратио.

— Знаш ли пут, Лазо?

— Ко, зар ја? Море, знам ти сваки камичак чак до Зајечара!... Не брини се ич. А где ћу те сачекати?

— Онде, где буде комесарница.

— Добро.

— Срећан пут!

— 'вала, газда! И Лазо се крете на пут.

Оно, газда Павле се мало снебивао, што је пустио стоку са непознатим човеком, али је и у томе био обазрив. Наредио је одмах једноме од својих наполичара, да пође за „калаузом“ и да мотри и на њега и на стоку. Но та је бојазан била излишна. Лаза би и иначе био на своме месту. Ко зна, да он није можда имао друге какве намере?

Другог дана по одласку Лазином, спремаше се и газда Павле да путује. Обесио је о врат велику „чантру“ за новце. Обукао „стајаће“ рухо и зачешљао лепо „зулове“. Изгледаше прави трговац. Само је нешто био мучаљив. Неки таман облачак нерасположења пао му на чело.

— Шта ти је, дѣко? — упитаће га добра домаћица Павлија, а тако га је од милости звала. Теби као да нису данас све козе на броју?

— Не знам ни сам шта ми је, одговори Павле суморно. Нешто ми хладно око срца...

— Можда си рђаво спавао?

— Може бити...

— И он се опет удуби у мисли...

— Ех, којешта, викну најзад весело! Што ја стрепим? Зар сам једном ишао на пут?... Дед, бако, спреми ми „пљоску“, ама је наји са оном ракијом из малог бурета...

Кад је био готов, опрости се са својима, прекрети се, па се најлак крете на пут, ослањајући се на своју дебелу дреновачу.

— Срећан ти пут, дѣко, довикиваше Павлија.

— Срећан ти пут, бабо, довикиваше јасни глас његовога сина...

Газда Павле се осврте. Махну на њих руком, а у очима заблесташе му се сузе.....

Велики је тај вашар у Д. Он спада у ред најпосећенијих вашара у целој Србији.

Ми нећемо овде описивати вашар са оним разноликим шатрама „вењацима“ и т. д. Наша је цељ да испричамо један крвав догађај, који је дуго неопажен остао.

Лаза је са стоком стигао на време. Обрео се по вашару, неби ли нашао кога од својих сељана. И доиста, тамо под шатром грк-Митка спази тројицу баш из свога села. Пију ракију и гледају на онај свет, који се тиска на све стране кроз вашар.

Стоку је оставио на одређеном месту и казао наполичару газда Павловом, који му се у путу придружио, да на њу мало припази, док се он не врати.

— О, Ник... хтеде викнути један од оне тројице, но му Лазар затвори шаком уста.

— Пст, ћути, шану му Лаза; овде сам само Лазар Мр-годић...

— А! Ту има нешто? прихватише сва тројица шапатам.

— Има!

— Па, де нам реци, знаш да смо наши!

Лаза седе у средину и отпоче лаганим гласом, осврћући се често да се увери, да га ко год не прислушкује...

— Ја сам „калауз“ код неког газда Павла из М...! До-терао сам овде десет комада волова! То вам је „трули“ газда! Сад ће у њега бити пара ка' кише!...

— Је л' дошао с тобом?

— Није, ал' ће скоро доћи... Чекам га...

Баш тада, пред шатром засвираше Цигани коло. Момци се почеше хватати... Девојке и младе једва то дочекаше...

Док се коло играло, дотле су ова четири познаника између себе тихо разговарала.

— Велиш, код „Вранцуза“ у Н...? упита један.

— Тамо!

— Кад?

— За дан — два. Нека се један тамо нађе, па кад нас види, нека вас одмах извести... Знате већ шта треба?

— Не бери бриге... Ама, за то је згодна ноћ?

— То је моја ствар! Заговараћу га до сумрачка... Само паметно и смотрено. — Преко потока...

— Кад прећете?

— Јес. Онда изненада...

— Мотком?

— Мотком по глави, а онда нож... Пс... пс... неко као да нас прислушкује!... Идем, време је! Дакле сигурно?

— Сигурно... А новац?

— Поделићемо...

Лаза оде. Она тројица испише своје пиће, па се упутисе кроз вашар, да из далека мотре на газда Павла. Једно им је само задавало бриге, што не упиташе Лазара: да ли Павле има оружја при себи. Ал' знајући свога друга као добра, вешта и поуздана, они су били сигурни, да ће он и ту препреку вешто уклонити, — ако би је случајно било.

Из далека смотрише Лазара. Поред њега стојаше човек у чистоме руху, миран и озбиљан.

— Личан човек! прошапута један.

— Газда човек! додаде други.

Лазар их је из далека смотрио па им врло вешто даде знак да одлазе.

Ови се удалише. Изгубише се у оним гомилама света, који се тискаше у правцу једне „Панораме“...

Цена је стоци у опште била добра. Агенти Панђелови из Београда одбираху све оно што је најбоље.

Разуме се, да је и газда Павле својих десет комада волова продао по добру цену. Узео је за њих више од хиљаду динара, још су купци платили и пренос пасоша сточних. Таква је била погодба.

— Добро смо, 'вала Богу, пазарили, рече Павле.

— И вреди злата 'нака марва, одговори Лаза а очима некако ђаволски жмирну, гледећи како газда Павле трпа дукате у своју „чантру“.

— Е, мислим, да се врнем дома, па да други пут одем у К. рече газда Павле. Нешто нисам „кајил“ да путујем.

— Погрешићеш вала, газда, ако не одеш у К. Тамо је тек „елбет“ за тебе. Притегла власт за порез, па се стока продаје буд' зашто! За педесет дуката да узмеш читав „целеп“... ама стока, да ти око стане.

Павле се колебаше.

Лазар то спази, па окупи хвалити стоку и јевтиноћу тако живо и речито, да се најпосле газда Павле решио да отпу-тује с њиме до К...

— А кад ћемо газда тамо?

— Сутра сабајле. Да се овде мало одморимо. За тим се окрете надничару и настави: ти иди дома. Поздрави ми све тамо. Реци, да ћу се скоро вратити.

Извади неколико динара и даде их наполичару.

— Ово нека ти се нађе уз пут!

— 'вала газда и нека ти је срећан пут!

Наполичар оде. Газда Павле упути се у механу да се мало прихвати. На по пута застаде.

— Море, Лаза, имаш ли ти трошка.

— Па, готово и немам, снебива се Лазар.

— На и теби нешто, рече Павле и бркну руком по кеси. Доста ће ти бити за који дан.

— 'вала, газда, рече Лаза, а за тим тихо додаде: мој си!

Сирмах Павле, није ни сањао, да се у његовом „калаузу“ скрива убица и разбојник.

(наставити се).

ИЛИЈА ГАВРИЛОВИЋ *)

(НАСТАВАК)

Без једне речи он допусти да му вежу руке и одузму револвер. Тако ћутећи оду у гл. полицију.

Кад је спуштен доле у апсане и апсанција Дојчин заврну кључ од ћелије у којој сместише Илију, онда тек проговори:

— Вала, Ђ... што сам те до сада штедео, имаш да захвалиш само оном хлебу, што смо га заједно јели,**) а сад ти кажем за ово ћеш ми платити главом.

— Море, Илија, уживај ти за сада кад ти је Бог дао; лако ћемо за после, одговори му Ђ... иронично.

Сутра дан, Илија је спроведен у град на даље издржавање осуде. Разуме се већ да је тамо примљен са раширеним рукама, а да би му из главе избили сваку помисао на бегство, окују га најтежим оковима и тако окованог затворе га у засебну градску капију.

— Вала, синовче, божја ми вјера, да си тица не би могао сад утећи, рече му један чувар, кад га је затварао,

— Видећемо, одговори овај, више као за себе.

Није требало да прође ни пуна четири месеца, па да стари чувар дође до уверења, да је Илија нешто више од саме тице, — да је „прави нечастиви“, да „није сам“. Кад је једно јутро отворио ћелију, да Илију пусти напоље, — у мало га није капља ударила, кад је видео, да је ћелија празна, решетке гвоздене на малом прозорчићу престругане, а тешки окови Илијини окачени о гвозђе на прозорчићу. Си-

ромах чича! Пуних 10 минута стојао је на вратима и немо посматрао празну ћелију. Тек, кад га викну један његов другар, коме паде у очи толико његово задржавање, — освети се старац и појури канцеларији управничковој, одакле ни крив ни дужан оде на Илијино место.

Глас о овоме загонетном бегству Илијном, као муња распростр'о се по целом Београду, а око 8 сахата телеграфска жица беше га већ разнела по целој Србији. Бегство Илијно беше свима загонетно. Сви, без узрока, осуђиваху управу београд. казненог завода што га није боље чувала. Тајни полицајац Ђ... беше као убијен.

— Не плашим се за себе, рече Ђ... Камо срећа да хоће кидисати на мене. Рукама бих га удавио. Но зликовац може напасти на кућу и све живо да ми покоље.

— Не бој се ништа, храбрине га његов стари друг и колега Ђ... Нас двојица морамо га наћи од данас за 15 дана, па ма он био под земљом.

— Ах, што не убих пса, кад ми беше у рукама, узвикну Ђ... готово очајно.

Док су Ђ... и Ђ... смишљали начин, како ће што брже и лакше ухватити Илију, и док београдска полиција претресаше сваки кут по Београду, а жандарми коњаници јураху по околини његовој — докле се Илија спокојно одмарао код једног свог јатака у Борчи. Његова зликовачка душа пливала је од блаженства што му је ово бегство тако срећно испало за руком.

— Нека једном увиде ко је Илија Гавриловић, говораше он чисто за себе.

Премишљајући на коју ће страну, Илија од једном узвикну:

*) При овом продужењу, овај је опис проширен, с тога ће се тек у идущем броју свршити

**) Ђ... је с Илијом заједно служио у жандармерији.

— Морам опет у Београд. Треба да ископам онај новац на Бањици, треба да видим Тинку, и треба... .. треба да се наплатим са оном стрвином о... ли му његовог. Овде је Илија мислио на Ђ...

Само да прође 5—6 дана док се они тамо у Београду мало умире... а тада ћу им већ показати ко је Гавриловић... И са оним Ђ... морам свршити. И он ми може једном направити посла као и овај Ђ... Убијај свакога, ко ти стане на пут. Ух што мрзим те полицајце. Кад бих могао све би их побио.

На 7—8 дана, после бегства Илијног, једне вечери, могло је бити од прилике 10 сахата, тајни полицајац Ђ... сав задуван улети у собу дежурног члана управе града Београда.

— Које добро, Ђ..., упита га члан видећи га онако узрујана?

— Веома важна ствар, г. члане.

— Шта је? Говори.

— Овде је Илија Гавриловић.

— Где море?

— Ено га код Тинке на шанцу. Овог тренутка идем отуд.

— Па јеси ли баш видео Илију?

— Нисам га видео, али смем живот дати да је тамо.

— Да не буде до сада већ отишао. За што си напуштао кућу?

— Не бојте се, г. члане. Још вечерас имаћемо Илију у рукама. Молим вас само наредите што пре да се спреме неколико жандарма и одмах пођу са мном. Добро би било, да пође и један њихов официр. Знате. Илија хоће и да убије. Жандарми ће бити мало слободнији, кад и официр буде међ њима.

— Добро, Ђ... Наредићу све што треба. Само пазите да вам зликовац не умакне.

После 20 минута, четири жандарма са једним потпоручником и Ђ... беху врло опрезно опколили кућу.

*

У Тинкиној кући беше све мирно и тихо. Скоро нечујним шапатом Илија ћаскаше с Тинком и спремаше се да легне. Онако узгред он је упита:

— Долази ли чешће код тебе оно полицајско њушкало Ђ...?

— По кад кад наврати овако у вече, одговори му она.

— Колико је пута долазило од како сам у бегству?

— Два пута.

— Хм, о... ли му његовог. Нада ми се овде; за то је и вечерас долазило. Може ми тај угурсуз још и посла направити. Да ми се овако не спава, још ноћас би свршио и с њим и са оним Ђ....

За тренут ућута, учини му се као да нешто шушка.

— Да му ниси, море, ти што причала?

— Бог с тобом, Илија! Како можеш тако што и помислити?

— Не шали се главом; преклађу те као јагње.

Још Илија није честито ни довршио ове последње речи, а неко закуца на вратима.

— Ко је то? упита Тинка.

— Ја сам, Ђ..., отвори.

— Шта хоћеш у ово доба? Ја сам већ легла.

— Имам нешто врло важно да ти кажем. Отвори одмах; не бој се ништа.

— Бога ми, ја ти не могу сад отворити. Дођи сутра рано, па ћеш ми казати шта имаш.

— Немој бити луда! Кажем ти, ствар је врло важна.

— Сутра, сутра; вечерас ти никако не могу отворити.

— У име закона отварај! грмнуше у један мах два строга гласа.

То беху Ђ... и потпоручник жандармски.

— Несретнице, ти си ме издала! цикну Илија на Тинку и дохвати са стола свој велики нож и револвер.

— Нисам, Илија, живота ми. Онај проклети Ђ... Јао пропашћу... бежи брзо у другу собу.

Под ударцима кундака врата прескоше у парчад и Ђ... са потпоручником и још два жандарма, улете у собу. Прва двојица имаху револвере у рукама, а жандарми беху узели пушке „на руке“. Тинка, бледа као крпа, стајаше на сред собе.

— Где је Илија? упита Ђ...

— Ево ме, псето полицајско, одговори му Илија из друге собе, и у истом тренутку, онако кроз затворена врата, испали на њих неколико метака.

Пуцај, командова потпоручник и сви скресаше по један метак у врата.

— Напред, повика Љ... и полете вратима, а за њим потпоручник и оба жандарма, који понова беху напунили пушке.

У моменту разбише врата и улетеше у другу собу, и — соба беше празна. Отворен прозор казиваше јасно где је Илија Видећи то Љ... чисто поерну. Потпоручник од љутине гризаше бркове. Нико не проговори ни речи... Беху чисто онемили од силнога изненађења, кад су видели да је зликовац умакао.

Куда ће сада од срамоте? Илија им лепо побеже испред носа. Страшно!

У сред тог њиховог очајничког положаја, чу се с поља неко викање: »у помоћ.« Сви јурнуше кроз прозор напоље, и у правцу идући ка кафани »Црногорцу«, смотрише како се један жандарм ваља с неким по оној празној ледини.

Беше то Илија, који напрезаше све силе, да се отргне од жандарма, али га овај беше стегао као утопљеник, и не пушташе га. У последњем тренутку Илија се маши ножа и поче њиме боцкати жандарма. Видећи овај, да ће бити изгубљен, ако најмање попусти и дадне маха да га добро удари, с тога притиште још јаче, и поче викати за помоћ. За тили час стиже Љ... са потпоручником и жандармима.

Једним ударцем кундака Илији испале нож из руку; беше савладан и везан. За време везивања не рече ни речи; само звераше дивљим очима и бесно шкрипаше зубима.

(СВРШИШЕ СЕ)

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

- Па баш је уби?
- Убих, г. члане.
- А за што болан?
- Скривила ми.
- Шта је она теби могла скривити?
- Варала ме.
- Е, а како те је могла варати?!.. Јеси ли ти био њен муж?
- Био сам више од мужа; био сам њен роб. За њу сам

робовао и дању и ноћу. Све што до сада зарадих, однесе она.

Пуне три године служио сам код газда Николе Димитријевића, — све по шест дуката за годину, па од свега тога сада немам ништа... Све дадох њој, па опет она не беше задовољна са мном... Тражаше и друге... Сад неће више никог тражити...

— Кајеш ли се, барем, за ово што си учинио?

— Не знам како да вам кажем, г. члане. Од кад смо заједно, свађали смо се озбиљно више пута, али никада не помишљах на убиство. Шта ми јутрос би, ни сам не знам. Нешто ми се ступи као неки мрак пред очима, дође ми нешто као да је морам убити, дохватих, не знам ни сам како... нож са стола и... знате већ како је даље

било. Рекох: нисам мислио да је убијем, али се ипак сада ништа не кајем што сам је убио. Не знам како ће доцније бити, али сам сада чисто задовољан што је нема више. Кад није хтела да буде само моја, нек не буде ничија.

Овако одговараше Ванђел Бојковић у кварту дорђолском, кад су га, после извршеног убиства, отпочели испитивати.

Убиство је извршио над Маријом удовом пок. Ивана Јелисавчића, бив. пекара, у прошлу недељу око 7½ сата пре подне, о чему су по полицијском рапорту донели извешћа и сви дневни листови.

Тога јутра, кад је Марија убијена, Ванђел је дошао код ње и почео јој пребацивати неко њено неверство. Она му

Ванђел Бојковић — убица.

почне оштрије одговарати, одатле се између њих изроди велика свађа, која се, најзад, сврши тиме, што Ванђел докопа велики кухињски нож, који беше на столу, и удари је њиме баш испод срца. И ако рана, што је доцније секцијом констатовано, беше дубока 6 сантиметара, — ипак Марија имађаше толико снаге, да, вичући за помоћ, јурне за убицом, који покуша да бежи. Тек, кад је изишла на улицу, осетила је да је снага издаје и она посрћући врати се натраг. Дошав на средину кујне, стропшта се, а после 20 минута издахнула је.

Марија је имала око 40 год., била је доста пуна, лепушката, но беше и позната као жена »шарена«. Обмањивала је Ванђела, да ће поћи за њега, те му тако новац извлачила, а овамо је опет, кришом, с другима ашиковала.

Марија је своје непоштеће платила главом. Њена смрт може корисно послужити за пример многим и многим.

А шта је с Ванђелом?

Окован тешким оковима, он сада у затвору Управе гр. Београда размишља о љубави и ономе шта је учинио. Првих дана по извршеном убиству говорио је у очајању да ће се убити; али се сада оставио тих мисли и мирно очекује судску пресуду. Жао му је, вели, само фамилије.

Ванђел је родом из Скопља, нема му више од 25 година, средњег је раста, сувољав, риђ. Пре извршеног убиства служио је као калфа код Ристе Крстића, хлебара на Зереку, а раније опет код Николе Димитријевића, хлебара на Вел. пијаци. Док је служио код Николе, Ванђел је, свакога дана носио хлеб у Управу и том приликом виђао поједине притворенике и видео како они живе. — Сад је њихово друштво доживио.

ПОТ Е Р А.

Петар Вељковић из Чокешине окр. подринског Бр. 1205 и Никола Стојковић — Погорелац из Језера окр. морав., Бр. 748

осуђеници београдског казненог завода, побегли су испред чувара још 16 јуна тек. године са рада из Добричева. Ми смо у броју од 20 пр. месеца на страни 202. у потерници донели њихове слике но ни до данас нису похватани. Како су оба опасни разбојници, те могу велика зла починити, ми им у цели поновне потере опет доносимо слике. Сlike су верне, нарочито су поново израђена клишета, (јер раније донете слике због хитве нису најбоље испале у клишетима) и ако се ма где у Србији налазе, а буде се обратила довољна пажња, моћи ће се по овим сликама врло лако познати и похватати. С тога нека сваки кмет припази на »новодошавше« у селу а нарочито они у околини оних места одакле су ови, и резултат мора бити добар. Ово нека важи и за власти по варошима, јер ови бегунци врло лако могу и тамо потражити склоништа.

Петар има 40 година, стаса је средњег, смеђ, образа пуних — округлих, очију зелених.

Никола има 28 година, висок, у лицу црн као Циганин.

Први је осуђен на 12, а други на 18 година робије.

Пронађене ваља под јаком стражом спровести управи београдског казненог завода, или Управи града Београда с позивом на Бр. 14166., која ће са њима поступити како треба.

Настас Игњатовић, слуга, родом из Свилајинца, ноћу између 15. и 16. тек. мца похарао је свога газду Михаила Димића, воскара из Туприје, и однео му један јанџик у коме је било до 150 дин. Настас је ово учинио кад се с газдом враћао с бољевачког вашара за Туприју. Настас има 28 година, средњег је стаса, црномањаст, у оделу „немачком“. Наређује се тражење, пронађеног Настаса треба стражарно спровести начелству округа моравског с позивом на Бр. 7052. или Управи града Београда на Бр. 16574.

Тодор Талић, калфа пекарски, родом из Ниша, решењем прокувачког првостепеног суда од 15. тек. мца № 7159. стављен је под суд и у притвор, због убиства, које је још пре 12 година извршио над Јованом Н..., слугом пекарским, родом из Врања или Ст. Србије. Тодор је одмах по извршеном убиству некуда побегао, и све до данас није се могао пронаћи. Њему може сада бити око 40—44 године. То је све што се о њему зна. Наређује се тражење. У случају проналаска, Тодора треба стражарно спровести Управи града Београда с позивом на Бр. 16.484 или прокувачком суду на Бр. 7159.

Јелена Казимировић из Кожувара, среза тамнавског, округа ваљевског, 14. тек. мес. ноћу украдена су два коња и једна кобила; један је коњ алатаст, има 4 год. на левој стражњој ноzi има жиг П., висине је преко 150 см., — други је коњ стар 3 год. длаке доратасте, задње су му ноге обе беле до кичица, на челу је цветаст; — кобила је стара 4 године, длаке доратасте, има на задњој левој ноzi жиг П. Наређује се тражење покрађене стоке и лопова. Пронађене упутити Управи града Београда с позивом на Бр. 16.694.

Неговану Негићу из Радуше, среза тамнавског, ноћу 11 овог мес., непознати лопови, из паше украли су две кобиле; — једна длаке врране, низ нос лисаста, матора 9 год. на обе задње ноге с преда има по мало беле длаке и жиг Н. — Друга длаке алатасте, стара 6 година, на носу има мало бело. Наређује се потера за лоповима, које треба упутити заједно са покрађом начелнику ср. тамнавског с позивом на Бр. 7948 или Управи града Београда на Бр. 16.373.

Решењем првостепеног београдског суда окр. подунавског, од 14. јула 1898 год. Бр. 11169, стављен је под поротни суд и у притвор **Сима Ђорђевић**, родом из Старе Србије, има 25 год., — за то, што је ноћу 13. августа 1895 год. у друштву са **Станком Арсенијевићем**, који се већ налази у судском притвору, извршио разбојништво над Живком, женом Цветка Ђорђевића, тежака са Бањице. Како је Сима одмах после овог дела утекао, то га ни иследна власт није могла заједно са оптуженим Станком суду спровести. Па с тога је суд под 14. т. м. преко „Полицијског Гласника“ наредио *потерницу* за Симом. Пронађеног стражарно спровести суду с позивом на Број 11.169., или Управи града Београда на Број 16.442.

Петар, син Саве Петковића, контролора дувана из Житковца, априла месеца тек. год. извршио је крађу ствари Јовану Петровићу, трг. из Параћина и побегао. Он има 19 год., малог је раста, црномањаст у опште, замуцкује кад говори. Начелник ср. параћинског депешом Бр. 11.662 од 22 тек. мес. моли све полицијске власти, да Петра потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Петар може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 16.849.

Стојан — Стојко — Новаковић, родом из Турске, који је прошле године, као слуга, живео у селу Ореовици, среза моравског, извршио је више опасних крађа и побегао. Он има 35—36 год., омален је, добро развијен, плав, има зелене очи и велике густе бркове, у оделу је сељачком, кад говори заноси старо-србијански. Пре неколико дана био је у Пожаревцу и одатле кренуо за Београд. Наређује се живо тражење за Стојаном. Пронађеног треба стражарно спровести Управи града Београда с позивом на Бр. 16.837 или начел. среза моравског окр. пожаревачког на Бр. 7748.

Т Р А Ж И С Е.

Стеван Цветковић и **Илија Недељковић**, оба из Београда, редови I чете 1. батаљона VII. пука, 10. тек. мца удаљили се се из команде и по довољном тражењу нису се могли пронаћи.

Стеван је висок 1.68, плав, бркова белих, малих, очију плавих, косе смеђе, образа сувих. — **Илија** је висок 1.58, црномањаст, ћосав, очију црних, образа округлих. Пронађене упутити команданди VII пука с позивом на Бр. 2982 или Управи града Београда на Бр. 16.359.

Јозеф Енгелдингер, олд. шегрт шнајдерски, побегао је од свог мајстора пре месец дана. Његова мати Ветика Енгелдингер моли преко Управе града Београда да јој се син потражи и обвезује се, да ће дати на име награде 20 дин. ономе ко га пронађе. Јозеф има 15 год., раста је малог, очију зеленкастих, обрва и косе смеђе, лица и носа округла, у лицу плав, зуби очњаци у горњој вилици — на левој страни — нарасли су један на другог. Од одела имао је на себи: грао кариран капут, браон панталоне са белим пегамма, црни шешир. — Пронађеног ваља упутити Управи града Београда, с позивом на Бр. 15.986.

Милија, син Петронија Илића, из Копривнице, слуга Јеврема Врбића, из Тешнице, 14. ов. мца отумарао је некуда. Он има 14 год., средњег је раста, косе русе, очију плавих, шарених, носа обичног, образа кратких. Од одела имао је на себи: чакшире, јелек, антерију, преклоначу, све од сукна, и на глави шајкачу, био је бос. О пронађеном одмах известити начелника среза моравског, окр. нишког, с позивом на Бр. 6296 или Управу града Београда на Бр. 16.754.

ОГЛАШЕН ЗА ХАЈДУКА

Начелство окр. крушевачког телеграмом од 20. тек. мца № 8189, јавља да је огласила за **хајдука Драгомира Тамбурића**, бив. осуђеника из Златара, ср. жупског. Драгомир има 24 год., стаса је развијеног, дежмекаст, браде и бркова црних, малих. Од одела носи: гуњ и чакшире, а на глави шубару. Од оружја има пушку магацинку и револвер. Наређује се потера. О нађеном или убијеном Драгомиру, треба одмах известити начелство окр. крушевачког с позивом на горњу његову нумеру или Управи града Београда на Бр. 16.666.

У Х В А Ћ Е Н

Сава Радисављевић, осуђеник београд. казног завода, за чије смо бегство у ванредном 30. броју нашега листа, у „Потери“ саопштили, — по извешћу начелника среза левачког, ухваћен је пре неки дан у селу Сибници и спроведен Управи казног завода на издржање осуде.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

У броју 29-ог „Полицијског Гласника“ у рубрици под знаком „?“ понова је изнета слика Владимира Ђирића, варалице и лопова. Томе је повод био тврђење једног среског званичног лица из Куршумлије које својим писмима тврди да то није Владимир већ Душан Жуњић из Пожеге. По нашој дужности да би се индентичност дознала ми смо том изнетом сликом управили питање на власти а нарочито на власт ср. пожешког, да известе уредника *које је то лице*. Одмах, чим је слика изашла, уверили смо се: да изнета слика не представља Душана Жуњића из Пожеге, но да Душан случајно личи на оно лице изнето у слици — на Владимира. Даље, уверили смо се да Душан ни у колико није онакав како се представља у ономе опису. Истина, знамо, да је прави кривац, Владимир, вршио превара под разним именима па чак и на име Душана Жуњића.

Како нас начелник ср. косачког г. Миљко Борисављевић који Душана добро познаје уверава, Душан је сиромах, али врло вредан, добро писмен и честит младич.

Под данашњим, ми смо послали и писмо оног званичника и писмо ср. начелника, — Господину Министру Унутрашњих Дела, молећи га да нареди истрагу, те да се извиди: је ли оно званично лице имало намеру, да се ради какве мржње Душану на овај начин освети, и ако то буде, онда да с њиме поступи како Господин Министар нађе за потребно.

Резултат свега овога доставићемо, а за сада радо чинимо исправку према Душану.